

af Folk i Almindelighed, naar der var saadanne Pladser i Theatret, hvor Folk for en nogenlunde billig Betaling kunde faae den Nydelse, som Theatret yder, og saaledes at det legemlige Tryk ikke kom til at borttage saa meget af det Naadelige. Jeg mener altsaa, at hvis Theatret skal kunne bestaae som Statsinstitution, er det en nødvendig Betingelse, at der opfoeres en ny Theaterbygning. Og jeg drifter mig til at troe, at hvis vi fik en hensigtsmaessig og tidsvarende Indretning af Theatret, vilde der kunne indvindes et langt større Udbytte af Forestillingerne end nu, saa at Statskassen kunde blive fri for at tilskøde en saa stor Sum aarlig, som den nu tilskyder; thi vi maae tage Hensyn til Stillingen, som den er, og jeg for mit Bedkommende maa, hvor stor en Ven jeg er af Skuespil i Almindelighed, erklære fast og bestemt, at saa stort et Tilskud, som der hidtil er blevet ydet, kan jeg ikke give min Stemme til vedblivende at yde. — Med Hensyn til selve Lovforslaget skal jeg ikke nægte, at der er Udstilligt dert, som jeg har Betænkelse ved at gaae ind paa, og jeg maa reentud sige, at jeg tvivler paa, at det kan være et brugbart Grundlag for den fremtidige Dyrholdelse af vor nationale Skueplads. For det Første kunde jeg ønske, at § 25, der handler om Theaterbygningen, havde ialfald staaet i den første Paragraph og paa den første Side, saa at den havde været Grundlaget for den hele Ordning, istedetfor at det nu seer ud, som om Sagen om Theaterbygningen skal beroe paa Ordningen af de andre Forhold. Hvad jeg særligt kunde have ønsket, var, at der enten i Finantsloven havde været gjort Forslag eller af Ministeren var blevet forelagt et særligt Lovforslag om en ny Theaterbygning, og uden at det netop blev gjort til en Betingelse, at der tilskydes af Staten 50,000 Rd. aarlig, hvad jeg tvivler meget om, at Folkethinget gaar ind paa. Jeg for mit Bedkommende vilde kunne stemme for, og jeg troer ogsaa, at der i Thinget vilde kunne vindes Stemning for at give Noget aarlig

som Renter og Afdrag af den Capitalsum, der kunde gaae med til det nye Theaters Opforelse, og forsaavidt vil jeg derfor kunne give min Stemme til, hvad der er foreslaaet med Hensyn til Forrentningen af Gjælden til Sorø Academi med 16,000 Rd. aarlig. Det synes mig, at vi dog nu engang maatte see at komme ud over dette Spørgsmaal; det synes mig, at det er en Scandale for et Land at have en Theaterbygning som den, der nu staaer. Der er nu ogsaa andre Ting, som jeg synes ere lidt for meget — jeg havde nær sagt — førte en saadan Slags Svændetroie. Det er Skuespillernes Lønningsforhold. Det er bekjendt, at der kan komme Skuespillere frem paa Scenen, som kunne bidrage mange, mange Tusinde Rd. til Theatrets Indtægt, og det forekommer mig underligt at sætte disse under de samme middelmaadige Billaar som alle Andre. Jeg hører ikke til dem, der værme for store Lønninger, men jeg mener, at for en Skuespiller, der virkelig kan præstere Noget, bør man ikke opstille 1,800 Rd. som den høieste Løn. Skulde der opstaae store Genier i denne Retning, faae vi da ikke Lov til at beholde dem herhjemme; de ville søge til Udlandet, hvor de ville kunne opnaae bedre Fremtidsudsigter end den — jeg vil sige — embedsmandige Lønning, som der her er foreslaaet. Jeg vil paa ingen Maade gaae ind paa, at der bliver fastslaaet en højere Løn, men jeg vil kun, at der holdes en Mulighed aaben for, dersom der skulde opdukke saadanne store Mænd i Skuespillerkonsten, at de da komme til at nyde nogen Frugt af deres Arbejde. — Som sagt, hvad Lovforslaget i Almindelighed angaaer, da vil jeg vel kunne stemme for dets videre Fremme i det Haab, at det muligviis kunde blive forandret derhen, at vi vare aldeles visse paa, at kunne faae en ny Theaterbygning paa billige Billaar, og saa ialfald slippe for at yde større Statsstilskud til Theatret end det, som Rigsdagen ved de aarlige Finantslove vil bewilge. Maaske kunde man synes, at derved vilde man sætte Theaterbestyrelsen og overho-